

Sázava 5. – 8. května 1995

Účast: Hanka, Petr Š., Jitka, Pavel a Helča s Helenkou, Alena s Luckou, Vilda s Tomášem a Petrem P., Milan

Pátek 5. května 1995 (Praha – Zlenice): Tento díky státnímu státku prodloužený víkend, který jsme premiérově na jaře určili k sjíždění dolní Sázavy na kánoích, se započal navzdory všem tradicím úspěšně. Je sice pravdou, že z původně plánovaných a přihlášených dvaceti účastníků nás nakonec zbylo jen dvanáct a to ještě Vilda doplnil stavy svými dvěma synovci, nicméně, jak se ukázalo, to nebylo na škodu. Tak tedy v pátek za krásného slunečného počasí jsme z Prahy vyjeli ve dvou skupinách. První, která byla složena z Hanky, Petra, Jitky, Pavla a Helči s Helenkou se na místo startu, levobřežní loučku u hotelu Kormorán ve Zlenicích, dopravila vlakem. Cesta proběhla pohodově, jak jinak, když se nám podařilo obsadit kupé, kde jsme se pak věnovali popíjení bavoráka, vína a broskvové, zatímco na chodbičce nervózně postávalo několik cestujících, kteří z nepochopitelných důvodů nenalezli odvahu vnutit se na zbylá dvě místa v kupé.

Po příjezdu do Zlenic jsme se rozvalili u řeky a zde vyčkali druhou motorizovanou skupinu tvořenou Vildou, Milanem, Petrem a Tomášem a Alenou s Luckou. Byl nádherný vlahý květnový den a vzduch voněl jarem. Přímou jsme cítili, jak ta ohromná energie přírody a zejména šplouchající řeky do nás prostupuje, a v ten okamžik bylo jasné, že tato akce bude výtečná. Helča s Helenkou si čekání zkrátily tím, že upletly věnečky z pampelišek, jimiž byla louka pod hotelem u řeky poseta, a pak spolu s Pavlem a Petrem při „tanci víl“ zapózovali před objektivem fotoaparátu.

Po příjezdu ostatních a poté, co jsme postavili základní tábořiště, jsme se přemístili do lokálu v hotelu [Kormorán](#), abychom zde „spláchli prach ze rtů“, najedli se a hlavně se zbavili šílených much, které v podvečer opanovaly naše tábořiště. Mluvílo se převážně o vodě, ale mimo jiné i o kulečnicku, přičemž Hanka zaslechuvší Petra mluvit o hře pool, ihned přitakala: „Jo, je půl osmý.“ Helča zase při hovoru o Meliškově a Peršingovi, kteří měli původně jet s námi, pronesla zkomoleninu „Meršing“.

K večeři jsme si dali smažený sýr, filé, chilli guláš a jiné pochoutky a přitom začali bumbat. U sousedního stolu náhle začala hrát kytara doprovázená zpěvem o intenzitě hlasitosti několikanásobně převyšující práh bolestivosti, až z toho Milanovi spadla kšanda. Zpěvák, jehož jsme ihned přejmenovali na Amplióna, vydržel hrát až do zavíračky, díky čemuž jsme si později i pěkně zatancovali.

Z [hospody](#) jsme se ještě přesunuli k ohýnku, kde jsme si opekli buřtíky.

Sobota 6. května 1995 (Zlenice – Týnec nad Sázavou; 17,9 km): Ráno jsme si v kotlíku na znovurozdělaném ohýnku uvařili vodu na čaj, sbalili se, a zatímco Vilda a Alena odvezli auty bagáž do Týnce nad Sázavou, jsme se občerstvili v Kormoránu, kde nás chtěl pingl již při ránu opít. Poté, co se Vilda s Alenou vrátili, jsme za stále panujícího hezkého počasí vypluli.

Na rozplutí v nové sezóně jsme zvolili optimální nepříliš nenáročný úsek. Sázava tekla zvolna příjemnou krajinou, v níž mělká údolí pokrývají většinou lesy a bezprostřední okolí toku je místy hustě zastavěné chatami a chatovými osadami.

Na oběd jsme se stavili po zdolání asi dvou pětín cesty v Poříčí. Po nasycení se jsme se pak vydali na zbytek trasy. Pavel s Hankou jedoucí v Pavlově nové modré vydře, pojmenované Žlababa po postavičce z večerníčku Mach a Šebestová, se přitom dokázali na naprosto

nenápadněm místě cvaknout. Stalo se tak poté, co přetáhli jez, našli pod ním na tišině do kánoe, ale vzápětí najeli do vratiproudu, který je převrátil. Stejný osud však potkal i jakési vodáky, kteří jim chytali naprosto bezvýznamnou láhev se zbytkem vody. Inu: „Za každý dobrý čin následuje spravedlivý trest.“

Na posledních asi sedmi kilometrech, kterými jsme sjeli zbytek cesty do Týnce, řeka pomalu proudila otevřenou krajinou s občasným výhledem na okolní zalesněné kopce. Její břehy zde převážně lemovaly louky a místy chatová zástavba.

Po postavení tábora v kempu v Týnci, ležícím v ostrém pravotočivém zákrutu řeky před jezem a sousedícím s fotbalovým hřištěm místního týmu, jsme zašli do místní putyky [U kulturního domu](#) na protějším břehu naproti vyústění mostu přes řeku. Ta byla honosně nazývána „hotel“, avšak připomínala spíš nádražní halu. Průměrný věk hostů zde činil asi tak patnáct let, a tak jsme se dlouho nezdrželi, vypili jsme pár piv, limonád, „cvačné“ od Pavla a Hanky, zahráli si kulečnick a vypadli ven. Pouze Jitka a Hanka zašly ještě na diskotéku, taktéž konanou v komplexu hotelu - kulturáku. Ostatní však ulehli a usnuli již asi v jedenáct hodin!

Neděle 7. května 1995 (Týnec nad Sázavou – Pikovice; 16,3 km): Na plavbu do Pikovic jsme vyrazili poměrně brzy, již asi v jedenáct hodin dopoledne, přičemž jsme tábořiště zachovali s tím, že se doň večer vrátíme. Dopoledne bylo sice poněkud chladněji, ale po obědě se udělalo opět nádherně. Úsek byl výtečný, ba přímo nepřekonatelný a ti, co ho neznali, jím byli doslova okouzleni. Lehčí jezy byly střídány náročnými sjezdy [Pěnkavy](#), [Lesní či Žampachu](#), mírné peřeje přecházely v místa, kde se voda doslova vařila. Jednou větou: „Vodákova duše plesala nad tím požítkem.“

Na dolním toku se Sázava postupně zařezává do hlubokého zalesněného údolí, proud se zrychluje a v řečišti přibývají kameny. Pod Krhanicemi již tok svírají strmé skalnaté stráně a v říčním korytě se vytvářejí dlouhé peřeje. Pod jezem Pěnkava začíná po Stvořidlech nejobtížnější dlouhý peřejnatý úsek, který až na krátké voleje před jednotlivými jezy pokračuje téměř až do Pikovic.

I proto zde o veselé zážitky nebyla nouze, neboť na mnohých jezích se cvakala jedna loď za druhou. Tak jsme byli například pobaveni pohledem na kánoi, která se nabírajíc vodu pomalu potápěla přídí se noříc do řeky jako ponorka, přičemž její posádka až do okamžiku, kdy zmizela pod hladinou, salutovala po vzoru statečných námořních kapitánů. Jinde jsme se zase pro změnu podíleli na zhruba půlkilometrovém úseku na záchraně bagáže jedné z cvaknuvších se posádek. Nejprve Milan, který již stačil oschnout poté, co se krátce předtím s Tomášem také „vykoupali“, odvážným skokem do vody zachránil první barel, poté Pavel s Hankou vylovili druhý, a nakonec Alena s Luckou zachytily i pádlo. Šťastná posádka, které jsme zachránili tyto věci, nám za to slíbila v Pikovicích flašku, ale bohužel jsme ji už nikdy nespátřili. To nejlepší nás ovšem teprve čekalo!

Po obědě v hospodě [U Vemenáče](#) v Kamenném Přívoze, zhruba v půli cesty, kde jsme si pochutnali na řízečcích, smažáku či kung-pau, jsme vypluli na zbytek cesty. Nálada byla pohodová, sluníčko svítilo, byli jsme najedeni a po zdolání prudkého [jezu v Kamenném Přívoze](#) nás čekal již jen obávaný [Žampach](#), což si v tu chvíli nikdo z nás neuvědomil. Všichni jsme ho proto jeli rovnou z voleje a také ho celkem bez následků projeli, i když sjezd z vysoké hrany do mohutného válce a dlouhého úseku pod jezem, kde vlny divoce bily do vodou zalitých a vratkých lodí, nebyl jednoduchý.

Petr s Jitkou ale již tolik štěstí jako ostatní neměli. Po cvaknutí se přímo ve šlajsně, které zpočátku vypadalo zcela nenápadně, se Jitka málem utopila, zatímco Petra vláčela zalitá loď asi 300 metrů po kamení, než se mu ji podařilo zastavit a s pomocí ostatních pak vylít a opět posadit na hladinu dnem dolů.

Vše nakonec ale dopadlo celkem dobře. Následoval několikakilometrový úsek menších peřejí, jež kánoemi příjemně pohupovaly a v pohodě nás donesly do Pikovic, kde se již proud ztrácí ještě před ústím do Vltavy ve vzduté hladině Vranské přehradě. Vilda rychle naklusal na vlak do Týnce, aby mohl přijet autem pro loď a poté, co tak učinil, jsme se všichni vrátili zpět do Týnce. Výjimkou byla Jitka, která s menším traumatem po nezáviděníhodném zážitku na Žampachu celkem ráda odjela do Prahy, neboť musela v pondělí do práce.

Večer jsme si sedli pod přístřešek u kempovní hospůdky, pojídali párky a rybičky, poslouchali kapelu, která velmi pěkně „šlapala“, a popíjeli „cvačné“ a pivo. Poté jsme se přesunuli k ohýnku, jenž jsme připravili z po tábořišti sesbíraného dřeva, zazpívali si, popovídali si a nakonec šli spát.

Pondělí 8. května 1995 (Týnec nad Sázavou – Pikovice; 16,3 km): Již dopoledne odjeli domů Alena s Luckou a Petr Š., a tak jsme vypluli na řeku pouze ve čtyřech kánoích. Opět za příznivého počasí jsme sjížděli stejný úsek jako včera. Plavba byla opět vynikající a nikdo z nás nelitoval, že jsme si tuto lahůdku vychutnali ještě jednou. Navíc jsme se znajíc trasu z předchozího dne zbytečně nezdržovali zastávkami před jezy, a tak jsme byli v Pikovicích za pouhé tři hodiny. Zde již bylo připraveno auto s bagáží, které sem přivezl Vilda dopoledne dovezen zpět do Týnce Alenou, a proto jsme se sbalili a naložili loď. Poté jsme zašli do [hospody](#) na pozdní oběd, k němuž jsme si objednali místní speciality: Pikovický řízek, Medník či Tulákův batoh, a pak odjeli do Prahy. Kluci autem, aby složili v Kolbence zapůjčené loď, a holky vlakem. Zde získaly zážitek na celý den v okamžiku, kdy jeden z cestujících zastavil ve stanici se rozjíždějící vlak záchrannou brzdou a pak vynadal mašinfirovi do bezvědomí, neboť mu málem zabil vystupující děti.

Premiérová jarní voda nás natolik nadchla, že nebylo divu, když jsme v tomto termínu a na tento úsek Sázavy začali jezdit pravidelně i v dalších letech.